

Systemet i muddergrøften

- af *Tomas Kierstein*

Kære læser,

Det er måske lidt uortodokst at forsyne et essay med et forord, skrevet af forfatteren selv. De erfaringer, jeg tager udgangspunkt i, må imidlertid først forklares, hvis man skal have en rimelig chance for at finde hoved og hale i mit andragende.

Jeg er barn af forældre, der – indtil midt i mit 14. leveår – var medlemmer af Jehovas Vidner (herefter forkortet JV). Jeg inddrager imidlertid ikke mine forældre som personer. Den slags portrætter er dødsdømt på forhånd. De ender næsten altid i enten blind forherligelse, karaktermord eller i et fortænkt forsøg på at undgå de to yderpunkter. Man skal elske og ære sine forældre. Det gøres bedst ved så vidt muligt at holde sin kæft om netop alt det, som er interessant for den menneskelige nyfigenhed. Man bør kun tage det med, der har en stringent relevans for ens ærinde. Mit personlige forhold til mine forældre har ikke en sådan relevans. Det relevante er, at JV er en lovreligion.

I dag er lovreligion, gennem islams indtog i Vesten, blevet en del af diskursen. Det har givet mine erfaringer en relevans, der ligger ud over den rent personlige. Min barndom gav mig nemlig en indsigt i lovreligiøs tankegang. Det gør mig ikke til ekspert i sociale relationer, men det har givet mig en referenceramme, skabt af mange års samvær med mennesker i en lovreligiøs sammenhæng. Det er ikke noget, jeg har læst mig til. Det er noget, jeg har levet med hver eneste dag i 14 år. Det har været en så integreret del af min selvopfattelse, at jeg var sidst i tyverne, før jeg følte mig rimelig sikker på at kunne se »skoven for bare træer.«

Tomas Kierstein

Netop denne erfaring gør også, at jeg ser med desperationens fortvivelse på, hvor umådeligt lidt nomenklaturaen i de vestlige systemer fatter om rækkevidden af en lovreligions totalitet. Det kan jeg ikke ignorere. Det forpligter mig til at sætte mig selv i spil.

Inden jeg går videre, vil jeg bemærke, at jeg tager udgangspunkt i mentalt raske mennesker. Det syge sinds mekanismer og deraf følgende handlinger ligger langt hinsides både min kompetance, og hvad der er interessant for de overvejelser, jeg vil prøve at gøre mig. Endelig skylder jeg anstændigvis at gøre opmærksom på et særligt forhold. Når jeg tænker tilbage på JV, er det faktisk ikke med bitterhed, men med medlidenhed. De er der, hvorom Grundtvig skriver: »Hører kun Loven Tordne fra Oven: Dø eller gør hvad en Synder ej kan.«

De er hårde, men netop kun ved dem selv. Derfor er det så letkøbt, når diverse politisk korrekte mennesker villigt udnævner JV til bussemænd, men samtidig smisser for fundamentalistiske imamer. De overdrevent fredsommelige og selvplagende er det risikofrit at håne. Så spørges der ikke: »Hvad skulle det til for?«

God fornøjelse, forargelse, eller hvad end det må blive.

Tomas Kierstein

TABU OG SAMVITTIGHED

For år tilbage blev der lavet en dansk film med titlen: »En afgrund af frihed«. Jeg husker ikke handlingen særlig godt, men titlen har brændt sig fast i min hukommelse. Jeg kender nemlig alt for godt fornemmelsen af, at valgfriheden er som en afgrund foran ens fødder. Valgfriheden medfører en tvivl og dermed en masse anfægtelser, som man er foruden, hvis valget ikke er til stede. Når man forlader en lovreligion, får man et ubønhørligt kursus i, hvor skræmmende denne friheds afgrund kan være.

Systemet i muddergroften

Groft opdelt er der to scenarier, hvor valg ikke er til stede. I det ene tilfælde er der de facto intet valg, fordi der ikke består nogen opnåelige alternativer. I det andet tilfælde er der sådanne alternativer til stede, men de er blokeret af et eller flere tabuer.

Det første scenarium skaber ikke noget skisma for nogen. Derfor vil jeg ikke gå nærmere ind i det. At græsset altid er grønnere i ens drømme, hører hjemme i romanblade og børnebøger. Ganske anderledes forholder det sig der, hvor der eksisterer flere reelle muligheder, men hvor man afskæres fra et eller flere af disse, fordi de er tabubelagte. Der er det alvor. For overskuelighedens skyld vil jeg – for egen regning – definere, hvad jeg mener med et tabu.

Et tabu er altid ufravigeligt for den, der accepterer det. Da ufravigeligheden imidlertid – groft defineret – kan have to forskellige årsager, vil jeg også skelne mellem to kategorier af tabuer. Den første kategori er af ret universel karakter. Disse tabuer erkendes netop som sådan af stort set enhver, uanset i hvilken kultur man måtte have rod. Som et eksempel kan man nævne blodskam.

Så vidt jeg ved, er der ingen kulturer, hvor blodskam er accepteret. Det er der en række helt indlysende følelsesmæssige og praktiske grunde til, som der derfor kan argumenteres for med almen og kulturneutral gyldighed. Derfor fordres der ikke en dogmatik som legitimering af tabuets gyldighed, hvorfor en autoritet ikke er påkrævet som sættende faktor. Denne type vil jeg kalde »naturligt tabu«.

Den anden type tabuer adskiller sig fra de naturlige tabuer ved, at der ikke kan argumenteres for deres gyldighed med noget kulturelt neutralt ræsonnement. Det er typisk tabuer, som er relateret til religiøsitet. Fællesnævneren er, at en dogmatik fordres som legitimering, hvorfor en autoritet er påkrævet som sættende faktor. Denne anden type vil jeg kalde »dogmatisk tabu«.

Allerede nu vil jeg fremsætte en central påstand: De fleste ideologiske tankesæt hviler på en kortslutning af de to typer tabuer ved, at de udgiver deres dogmatiske tabuer for naturlige tabuer. Det medfører noget ret pudsigt med hensynet til forholdet mellem ideologi og lovreligion. Især, hvis der med lov også menes jura. Det kommer yderligere – indirekte – til at sige noget væsentligt

Tomas Kierstein

om kristendommen som væsensforskellig i forhold til både lovreligion og ideologi.

Disse store ligheder, mellem ideologi og lovreligion, betyder også, at ideologiske mennesker har svært ved at stable en substantiel kritik af lovreligion på benene. De mange sammenfald virker blindende, og forsvaret for egen ideologiske utopi kommer let til at frarøve dem afgørende pointer over for lovreligion. Det er efter min mening den fremmeste årsag til, at nomenklaturaaen lider af den fattesvaghed, som jeg refererede til i forordet. Derfor vil jeg begynde ved ideologien.

En ideologi savner en gud. Et godt eksempel herpå er marxismen, så jeg vil i det efterfølgende bruge marxismen som en ideologisk arketype.

Marx påstod, og troede givet også selv på, at han bedrev historisk videnskab. Det var en metode til at trække sig selv op ved håret, for derved kunne han både stå uden for sin egen ideologikritik og samtidig henvise konkurrerende tankegods til skammekrogen. Det kunne han, fordi påstanden om at være videnskabelig gjorde ideologiens indhold og sættende faktor sammenfaldende, samtidig med, at dens modstandere kunne betegnes som uvidenskabelige.

Uvidenskabelig blev dermed den ideologiske pendant til det religiøse begreb blasfemi. Så kunne der efter behov sluttes frem og tilbage mellem modstandernes karakter og deres intelligens – mellem kvalitet og kvantitet, så disse to begreber kortsluttedes – hvorved de dumme også kunne udnævnes til de onde og *vice versa*. Det kunne samtidig tjene til at forklare, hvorfor der ikke var flere såkaldte proletarer, som marxismen ellers netop påstod at ville give deres naturlige rolle i verdens forbedring, der kunne se komikken i det. Flertallet led nemlig så af falsk bevidsthed. De var en kategori af dumme, der ikke var onde, men var holdt i uvidenhed af dem, der både var dumme og onde.

Smart! Men hvor længe? Videnskabens væsen er jo ikke at være statisk, men netop hele tiden at søge et nyt standpunkt. Som Århus Universitets motto lyder: »SOLIDUM PETIT IN PROFUNDIS« – at søge den sikre grund i dybderne. Dybder udmærker sig jo netop ved at være dybe, hvorfor den sikre grund følgerigtigt er en midlertidig position. Videnskaben er derfor en troløs gud. Den

Systemet i muddergroften

har en tendens til i morgen at latterliggøre den, som den udnævnte til ypperstepræst i går. Deri ligner den olympens guder, eller egypternes Faraoner, bortset fra, at dens skiftende gunst ikke skyldes luner, men større indsigt.

Der skal såvidst ikke ret meget fantasi til at forestille sig, hvor fristende det derfor må være – for enhver ideolog – at slå en sådan guddom ihjel og balsamere liget, så kadaverets udseende vedbliver at støtte ideologien. Videnskaben er f.eks. langt mere sårbar, end man almindeligvis går og tænker på. Den kan let både dræbes og betvinges. En effektiv metode består f.eks. i at formulere et kommissorium således, at de mest uønskede resultater på forhånd kan udelukkes. Så må den gamle viden jo stå til troende, da bevisbyrden for den nye tese ikke har kunnet løftes endnu.

Kortslutningen mellem kvalitet og kvantitet, mellem ond/god og klog/dum er den første forsvarsbastion for ideologien. Den spiller nemlig på det enkelte menneskes frygt for social isolering og defamering. Så risikerer ideologiens tilhængere ikke, at alt for mange – deriblandt dem selv, for bedrag og selvbedrag er tvillinger – tør opstille ubehagelige teser. Man kunne f.eks. spørge hovedparten af vore folkevalgte politikere om, hvorfor de febrilsk tolker tidens nye fænomener ind i deres langt over 100 år gamle ideologier. Hvorfor dog ikke luge ud i deres ideologi ud fra, om den kan stå virkelighedens prøve?

Svaret er enkelt. Det handler om noget så centralt som tryghed og selvpfattelse. Derfor er det decideret latterligt at høre på dem, der taler om, at Gud er en sutteklud (eller hønisse, som Ritt Bjerregaard engang sagde), som de selv er hævet over. Hvorfor blander de så selv de kvalitative betragtninger om ond/god sammen med kvantitative betragtninger? Selvfølgelig for at kunne balsamere deres givne ideologiske erstatningsgud, der er deres sutteklud!

Der skal derfor ualmindelig god selvkritisk sans og næsten umenneskelig redelighed til for, at en given ideologi ikke udvikler sig i totalitær retning. Historien viser, at netop de, der påstår at have sådanne kvaliteter, oftest mangler den første og vigtigste: selvkritikken. Uden den skal uredeligheden, hykleriet og den allermest ubarmhjertige nidkærhed nok indfinde sig hen ad vejen. Sporene skræmmer.

Tomas Kierstein

Lovreligioner går en anden vej. De ideologiserer det guddommelige ved at tabuisere troens dogmer. Men, for der er et men, lovreligion er ikke bare lovreligion. Trods de arketyperiske ligheder er det afgørende, hvilket skriftgrundlag en lovreligion bygger på. Der er nemlig grænser for, i hvilken udstrækning Biblen kan bruges til tyranni, hvis man da ikke ligefrem forfalsker dens tekster. Det skyldes et bestemt træk, et bestemt dogme i kristendommen: den såkaldte to-regimentelære, der er sat af Jesu ord: »Giv kejseren hvad kejserens er, og Gud hvad Guds er!«

JV er gode eksponenter for lovreligion i en kristen sammenhæng. De udleder rigide regler for gøren og laden ud fra hovedsageligt moseloven og Jesu bjergprædiken. Det kræver en aktiv proces, hvor man gennem stadig udgivelse af hjælpeskrifter udlægger, hvordan vidnerne bør forholde sig til aktuelle begivenheder og fristelser. På grund af to-regimentelæren er JV dog en indadvendt lovreligion. Dens love er kun gældende for JV og ønskes ikke gjort til jura i noget samfund. Det er faktisk tabu, da JV jo netop tabuiserer kristendommens dogmer, hvortil to-regimentelæren hører.

Modsat forholder det sig med islam. Dens dogmer er simpelthen regler for gøren og laden. De udgør hovedvægten i de skriftlige grundlag: Koranen samt de utallige haditter. Gøren og laden er derfor det springende punkt for forholdet mellem dens guddom og mennesker. Islams troende kender kun Allah gennem Muhammed, der påstod islams regler gældende for alle, som jura.

Man skal altså gøre sig store anstrengelser for at lave en »kristen« lovreligion uden at gøre åbenlys vold på Biblens dogmer, mens det hører til islams tabuiserede dogmer, at dogmerne er gældende som lov i juridisk forstand. Det er helt afgørende at anerkende denne forskel mellem Biblen og Koranen og dermed mellem kristendom og islam. Det har nemlig den praktiske betydning, at man med fuld dækning i Biblen kan afvise enhver, der med Biblen i hånden vil lave hellig jura. Omvendt risikerer enhver, der med Koranen i hånden vil afvise hellig jura, at få meget håndgribelige ubehageligheder, og det med fuld dækning i Koranen. Det forhold reducerer en af tidens floskler – påstanden om, »at religion er religion!« – til en absurd vittighed.

Systemet i muddergrøften

Islams insisteren på at gøre religionens dogmer til samfundets love gør den til en politisk, ideologisk spiller. Dermed opstår det pudsige fænomen, jeg indledningsvis refererede til: Lovreligioner begynder med en gud, men ender i religiøs ideologi, mens ideologier begynder uden en gud, men ender i ideologisk religion. Marx, som eksponent for den politiske, ideologiske tænkning, og Muhammed, som eksponent for den religiøse ideologi, tilhører derfor den samme position. Marx har nemlig guddommeliggjort sine ideologiske dogmer og ophøjet videnskaben til dogmernes sættende gud. Muhammed har formidlet Allah som den sættende guddom for sine dogmers karakter af tabu. Om Muhammed oprigtigt troede eller ej, rokker ikke ved effekten.

Dermed er de to faktisk stiftere af hver deres lovreligion eller religiøse ideologi. Vælg selv faktorernes orden i udtrykkene. Det er, som min gamle, lune matematiklærer sagde: »bare farvens lyd, der har en anden smag!«. Muhammed trækker her det længste strå, for videnskaben er ikke statisk i sin uforfalskede form, mens Allah netop er.

De to verdensanskuelser deler imidlertid en væsentlig akilleshæl i forhold til den ikke-statiske virkelighed. Muhammed vil – med udgangspunkt i tabuet om dogmernes karakter af juridisk lov – ikke acceptere det profane. Uden det profane bortfalder det sekulære standpunkt, der netop kun er til i spændingen mellem helligt og profant. Marx kan heller ikke være sekulær, for hans gud er den videnskab, der normalt udgør det profanes fundament. Igen mødes de to tilsyneladende forskellige størrelser – lovreligionen og ideologien – i det samme punkt. Det punkt, hvor det hellige og profane er et og det samme. I det punkt går alt i stå.

Derfor har islam enorme problemer med den moderne verden og kan kun klare sig ved at forsøge at true det profane synspunkt til tavshed. Følgerigtigt må islam i længden enten kollapse eller sejre ad helvede til ved at omdanne den erobrede verden til et frilandsmuseum. Den gølge erobrings evige problem: Hvad skal sejren bruges til? Denne historiens ende så man for marxismens vedkommende, da muren faldt i 1989. Historien kan nemlig ikke terroriseres til at lire paroler af, uanset hvor og hvornår de er opfundet, og af hvem. Islam vil også gå under, men

Tomas Kierstein

problemet er det samme som med marxismen: tyranniet, og alle de mennesker, der kommer til at lide og gå til grunde, indtil det sker.

Derfor har de ret, der siger, at man kun kan tænke sekulært på kristen grund. To-regimentelæren er så at sige kristendommens generalklausul. Den sætter grænser for, hvor åbenlyst det hellige kan misbruges, mens den samtidig sætter mennesket frit til at leve i og med det profane. Den binder og sætter fri på én gang, og uden at det modsiger sig selv. Grundfæstet smidighed, der både værner mod tyranni og skaber fremskridt og dynamik. Det er nærmest poetisk.

Lad os igen se nærmere på tabuerne. Det er nemlig vigtigt at erkende forskellen på de to typer af tabuer. Dels fordi det giver muligheden for at sætte sig ind i de mekanismer, der styrer meget tabubelagte menneskers liv. Dels, og vigtigst, fordi det er ens forhold til dogmatiske tabu, der afgør, om man er lovreligiøs eller ej. Lovreligiøsitet er at anerkende ét eller flere dogmatiske tabuer. Er man ikke lovreligiøs, anerkender man kun naturlige tabuer. Det betyder ikke, at man ikke kan acceptere dogmer, men de er så åbne for tolkning. Hvis man er lovreligiøs, bliver man sammenfaldende med dogmerne. Så er det nemlig tabu at fortolke dem.

Det er nøglen til at forstå lovreligion, fordi det sætter to forskellige tydinge af ordet samvittighed, alt efter om man er lovreligiøs eller ej. Er man ikke-lovreligiøs, er ens samvittighed en indre stemme, der uafsladeligt spørger: »Skal, skal ikke? Kan jeg (bedst) leve med a eller b?« Det var det nye og skræmmende, jeg måtte erkende, da jeg i sin tid trådte ud af lovreligiøsitetens kuvøse. Dermed fik jeg nemlig også muligheden for at tage grueligt fejl, og ansvaret for fejlene er mit eget, og kun mit. Dermed er jeg uafviseligt og permanent ansvarlig for mit liv og dermed ansvarlig for alle gerninger og undladelser, uden undtagelse. Derfor, og på grund af, at syndernes forladelse er blevet mig tilsagt ved min dåb, er jeg fri til at være mig selv, på godt og ondt. På grund af mine forældres lovreligiøsitet kender jeg imidlertid den anden position og ved, hvad den indebærer.

Systemet i muddergrøften

For lovreligiøse mennesker betyder samvittigheden nemlig noget helt andet. Den er et katalog over tabuernes indhold. Samvittigheden er dermed deponeret i de tabuiserede dogmer. Det skyldspådragende er så lig med at handle mod reglerne – mod tabuerne. At handle i overensstemmelse med tabuerne er derimod skyldsfritagende. Det sætter også den lovreligiøse fri – ikke i ansvar, men – for ansvar!

Læg mærke til de modsatrettede betydninger af ordet frihed i de to forskellige situationer. Frihed for en lovreligiøs er nemlig at være fri for det ansvar, som lige nøjagtig er det, der sætter et ikke-lovreligiøst menneskes frihed. Sprogets ord betyder simpelthen ikke det samme på den ene side af et dogmatisk tabu som på den anden side. Ordet frihed betyder ligefrem det stik modsatte. Har man hang til bibelske termer, kan man passende tale om en babelsk sprogforvirring, når man har repræsentanter for de to standpunkter i samme stue – eller i samme retsområde.

Den erkendelse kuldaster endegyldigt enhver kulturrelativisme. Derfor er den så vigtig, at den fortjener at blive underbygget og detaljeret anskueliggjort med udgangspunkt i et helt konkret dogmatisk tabu. Der er et sådant, der er specielt egnet til formålet. Det drejer sig om JV's forbud mod indtagelse af blod. Dets særlige egnethed består i, at det både er kendt i den brede offentlighed, og samtidig specifikt sætter det på spidsen, som alle dogmatiske tabuer i sidste ende betyder for deres acceptanter.

Først vil jeg aflive diverse myter. For det første fordi alt andet ville være uhæderligt, og for det andet fordi det er helt afgørende for eksemplets forklarende kraft, at forbuddet beskrives loyalt. Det samme gælder beskrivelsen af JV i almindelighed. De er netop ikke generelt hysteriske eller halvgale, slet ikke. Jeg husker mine forældres trosfæller som gennemgående fornuftige og jordbundne med hensyn til alt andet end deres dogmatiske tabuer.

Buddet omfatter enhver modtagelse og indtagelse af blod, og af dets bestanddele. Det være sig i form af føde, medicin eller som blodtransfusion. Det omfatter også forbud mod at lade sit eget blod tappe, f.eks. forud for en operation, for derefter at lade sig infusere med det. Blodet symboliserer for JV

Tomas Kierstein

Guds skaberkraft og er som sådan Guds urørlige ejendom, der ikke må manipuleres med. Buddet stammer fra beretningen i Det Gamle Testamente om tiden efter syndfloden, hvor det siges, at der var utilstrækkelig vegetabilsk føde til rådighed. Derfor gav Gud, kaldet Jehova, menneskene tilladelse til at spise dyrene. Kun skulle de lade blodet flyde ud på jorden som en påmindelse om, at det var et privilegium at spise dyrene, som de kun havde fået i kraft af Guds ord. Buddet understøttes endvidere med referencer til Apostlenes gerninger, hvor passusen: »(...) at I afholder jer fra blod«, findes.

Det kan ikke, som med eksemplet blodskam, begrundes med nogen som helst henvisning til universelt erkendbare målestokke for moral eller sund fornuft. Der er heller ingen forklaring, som andre end lovreligiøse mennesker vil finde logisk. Tværtimod rummer det en overhængende fare for at medføre valg, som kan være direkte livstruende. Respekten for tabuet anses altså for endnu vigtigere end fysisk selvopretholdelse. Det er arketypen på et dogmatisk tabu. Jeg har selv været en af dem, der umiddelbart accepterede dette tabu, så jeg kan garantere, at det ikke er pjat. Det drejer sig nemlig i høj grad om selvopretholdelse, men for lovreligiøse er dette selv ikke sammenfaldende med den fysiske eksistens. Det er derimod sammenfaldende med selvopfattelsen. Den er for lovreligiøse sat af de dogmatiske tabu, ja, den er de dogmatiske tabuer!

At bryde dogmatiske tabuer er derfor, for deres acceptanter, ensbetydende med at gå i opløsning og miste sig selv. Det er svært at relativere sig ud af.

TABU OG SAMFUNDET

Ovenstående erkendelse betyder, at et af tidens mest brugte ord – dialog – er meningsløst i sammenhæng med lovreligion. Begrebet forståelse, som netop kædes sammen med dialog, skifter derved mening. Forståelsen bliver så forståelsen for, at der intet fælles (sædeligt) paradigme er til stede. Inden nogen fristes til blot at ryste på hovedet, bagatellisere eller slå til lyd for, at det kan man »oplyse og uddanne sig ud af«, vil det måske være betimeligt at overveje, i hvor høj grad en sådan uddannelse og oplysning er afhængig af, at der indledningsvis

Systemet i muddergrøften

består et minimum af fælles paradigmer. Groft sagt: Hvorfor skulle nogen tage imod oplysning fra andre, som de mener er vantro? De, der tror, det kan lykkes, er, om muligt, endnu mere dogmatisk forblindede end de lovreligiøse mennesker, der tror at kunne uddanne og oplyse til at blive som dem selv.

Det har selvfølgelig den allerstørste betydning for dagligdagen, i hvor høj grad et samfunds styrende instanser er på bølgelængde med de gængse succeskriterier inden for det. Et samfund må jo nødvendigvis have love og tilknyttede sanktioner. Sanktionerne, både pisk og gulerod, må rette sig mod det, som dets borgere finder vigtigt og attråværdigt. At true med-, eller love at gøre noget, som borgerne er ligeglade med, er selvfølgelig ikke synderlig virksomt. Det, som den enkelte finder attråværdigt, er jo lig med vedkommendes succeskriterier.

Fordi succeskriterierne hænger sammen med selvopfattelsen, bliver de lig med de praktiske udtryk for hvem, hver enkelt er. Dermed sætter de skel i stedet for at samle. For en vestlig humanists vedkommende vil de væsentlige punkter i disse succeskriterier være af socio-økonomisk karakter. Disse er nemlig det praktiske udtryk for den vestlige kultur. Derfor er de del af det, som en vestlig humanist har til fælles med andre vesterlændinge, når man ser bort fra de strengt personlige forskelle, der bunder i, om man er »lam« eller »løve«, for nu at bruge en bibelsk term. Imidlertid søges disse vestlige fællesnævner hele tiden udnævnt til menneskehedens fælles og interkulturelle værdier. Det er der, efter min opfattelse, to meget væsentlige og indbyrdes forbundne grunde til.

For det første vil universelle succeskriterier være lig med universelle redskaber til menneskekontrol og ditto »forbedring«. Så er mennesket nemlig en matematisk størrelse, af den slags, der kan få enhver teknokrat til at fælde en lille glædeståre. Hvis det væsentlige for mange derimod skulle være noget helt andet og anderledes uhåndgribeligt, bliver det meget svært at opdrage på menneskeheden som et samlet hele. Med andre ord: Hvis de væsentlige forskelle mellem mennesker fra forskellige kulturer ikke er af socio-økonomisk art, kan disse forskelle ikke købes væk. Dermed er vort politiske system, der bygger på adfærdsregulering gennem økonomisk omfordeling, i realiteten magtesløst over for stærkt lovreligiøse mennesker. For det andet er humanismen, som er dette

Tomas Kierstein

systems ideologiske substans, et uægte barn af kristendommen. Med uægte mener jeg, at humanismen ikke vil anerkende, hvad der er grundlaget.

Det kristne tankegods kan – efterhånden mest i forvrænget og ultradogmatiseret form – findes overalt i det moderne vestlige system. Den nævnte fiksering på det materielle som objektet for politik er f.eks. konsekvensen af den tidligere omtalte to-regimentelære. Nu om dage omtales adskillelsen af politik og religion, som om det var den oprindelige årsag, og det ligger i luften, at denne adskillelse er et fænomen fra oplysningstiden. Selv hvis man ikke er personligt troende, kan man dog dårligt komme udenom, at man på den måde har bortretoucheret mindst ét forudgående led, nemlig Jesu ord.

Og hvad så? Hvis blot man havde beskyttet den kulturelle demografi, kunne det synes, at man godt kunne have klaret sig med en ukristelig kulturkristelighed, når blot man loyalt overtog den sædelige arv. Hvordan kunne man så dog finde på at spille hasard med denne skrøbelige balance? Hvor stammer arrogancen fra?

Det er ikke svært at forstå, hvis man for klarhedens skyld tager systemets standpunkt et øjeblik. Så kommer man frem til, at man slet ikke kunne lade være. Har man nemlig først påstået selv at kunne definere de, i absolut forstand, gældende menneskelige værdier, har man afskåret sig fra siden at skelne mellem mennesker ud fra kulturelle forskelle. Man kan jo ikke blæse og have mel i munden på samme tid. Da man først havde fornægtet at skyldte kristendommen alt, kunne man jo ikke længere med vægt påstå, at det betyder noget, om man er kristen eller ej. For den sags skyld heller ikke om man er noget som helst andet eller ej.

Relativ tænkning er som ild: en god tjener, men en streng herre. Man var arrogant fra begyndelsen, og pludselig kunne man ikke længere holde op. Det er meget analogt til Churchills konstatering af, at despoterne rider på tigre, som de ikke længere tør stå af af frygt for at blive ædt. Det medfører selvfølgelig, at systemet er blindt for virkeligt kvalitative forskelles betydning. Ja, det kan slet ikke længere skelne mellem kvalitet og kvantitet.

To-regimentelæren adskiller det hellige og det profane. Humanismens fejl består i at tro, at det så er en yderligere forfining at fjerne det hellige helt. Derfor

Systemet i muddergrøften

er denne fornægtelse af dets herkomst systemets akilleshæl, dets grundskade. Som jeg konkluderede tidligere, er det sekulære nemlig ikke det modsatte af det hellige. Den plads indtages af det profane. Det sekulære kræver accept af både det helliges eksistens som helligt og det profane som profant. Det hellige kan ikke udryddes.

Forsøger man nemlig på det, så medfører det en helliggørelse af det profane, for noget skal være udgangspunktet. Derfor har humanismen i virkeligheden aflivet den sekularitet, som beskytter mod, at det hellige misbruges. Så er vi igen der, hvor Marx mødte Muhammed. Nu har de fået selskab af en række af andre tænkere – fra Erasmus over Rousseau til Lenin og Hitler.

Fornægtelsen af kristendommen som Vestens bærende element satte derfor den kædereaktion i gang, som endte med at åbne for den muslimske indvandring til Vesten. I sin iver efter at fornægte, at den skyldte kristendommen friheden, har humanismen blottet sin bug over for den aggressive og af verdsligt magtbegær gennemsyrede islam.

Den selvberoenhed, systemet påberåber sig, bringer det i første omgang ikke så meget på kollisionskurs med det nyligt tilkomne lovreligiøse segment, men med dets egne oprindelige fæller: de i realiteten på kristent grundlag tænkende borgere. Grunden er enkel. Systemet har slet ikke noget sædeligt paradigme til fælles med det radikalt fremmede, som kan danne grundlag for umiddelbar anerkendelse af egentlige stridspunkter. Det fremmede ses som noget æstetisk, og for den, der mener at have aflivet det hellige, er det æstetiske noget, der kan dyrkes som et fyld til tomheden. Det er en ubeskriveligt arrogant og selvoptaget holdning, der påhæftes åbenhedens og tolerancens etikette, for det er i realiteten at mene, at man har så meget objektivt ret, at det kan stå i sig selv. Når man bekæmper kristendommen, men ikke de fremmedes ikke-sekulære udgangspunkt, er det samtidig den ultimative fornærmelse mod de fremmede. Man tager dem ikke engang så alvorligt, at man gider gå i clinch med dem. Det er ikke tolerance, men en afart den fredhellighed, som åndeligt mindrebemidlede normalt nyder. Hvilken utrolig flabthed!

Tomas Kierstein

Nu er der imidlertid kommet så mange muslimer til vesten, at de praktiske problemer tårner sig op. Hvordan skal man f.eks. kunne udforme loven, så den passer til flere kulturer på én gang, når de to betydeligste i mange henseender har modsatrettede succeskriterier? Er man lige glad for to modsætninger, er man jo ligeglad. Men, der er slagside til vort, de vestligt orienteredes disfavør. Systemets adfærdsregulerende mekanismer er i vid udstrækning i samklang med vore succeskriterier. Derfor rammes vi af loven, mens den preller af på de lovreligiøse.

Lad os tage begrebet generalisering som eksempel. Det må dog kunne siges at være et nøgleord i det politisk korrekte ordforråd. Lovreligion er, grundet tabuerne, ensbetydende med flokmentalitet. Vi har aktuelt set det i forbindelse med reaktionerne på de berømte tegninger af Muhammed. I systemets logik betyder det, at nogen har fremkaldt denne gruppereaktion ved at generalisere. For systemet er det nemlig en fuldkommen fremmed tanke, at et generaliserende udsagn kan være sandt. Der er selvfølgelig en undtagelse: Tanken om de universelle succeskriterier, som selve systemet bygger på. Den er nemlig udtryk for den mest radikalt tænkelige generalisering. Det afslører systemets egentlige grundudsagn: »Jeg har ret, fordi jeg ved bedst, hvorfor jeg har patent på at generalisere!«

Der er igen tale om kortslutning af kvalitet og kvantitet. Fordommen som redskab er – for alle andre end de »hellige« – sat i skammekrogen. Idet enhver tese netop er en endnu ikke underbygget formodning, afskærer systemet således alle andre fra at undersøge dets påstande af empirisk vej. Ved at tage patent på at være fordomsfuld sætter systemet sig selv ind som Udgangspunktet – alfa og omega. Når systemets arkitekter netop er fortalere for empirien som udgangspunkt for f.eks. socialpolitik, integrationspolitik osv., er der derfor tale om taskenspilleri. Systemets definitioner er cirkeldefinitioner, der holder alle andre ude ved at påhæfte normative fordømmelser på alle andre spørgsmål eller teser end de af systemet kanoniserede. Det er lovreligiøs tankegang for fuld udblæsning. Jeg vil vove pelsen og introducere en sproglig nyskabelse: gudløs skolastik.

Systemet i muddergrøften

Udtrykket »vi« dækker for systemet alle mennesker. Enhver, der ikke ser sig selv som dækket af denne ultimative generalisering, vil derfor komme til at fremstå i systemets øjne som enten den bussemænd, der generaliserer, eller den stakkelt, der generaliseres imod. Det er helt i tråd med begreberne i den arketypiske ideologi, marxismen. De »stakkels« muslimer lider i den terminologi under falsk bevidsthed. Systemet kan ikke få øje på, at det er islam, der insisterer på den grundlæggende generalisering bag konflikten om tegningerne af Muhammed.

Det turde ellers være ret åbenlyst. Det, tegningerne virkelig stillede spørgsmål ved, var jo, om det da ikke var latterligt at deponere hele sin identitet i forskrifter, som blev formuleret for 1400 år siden, og kun i dem? Det var det, hånen bestod i. Tegnerne kom til at gøre nar af den generalisering, der ligger i, at en person eller en idé kan mene at rumme, hvordan de absolutte, universelle og dermed tidløse værdier defineres: Det tåbelige i at mene, at man kan udtænke Systemet!

Fordi systemet selv rantes af denne hån, gik dets hirdmænd i panik og skreg op om, at der blev generaliseret mod en minoritet. Hvad behager? Hvem ville f.eks. påstå, at kineserne er en minoritet? Der er i begge tilfælde tale om cirka 1,3 milliarder mennesker. Ingen retroende muslim kan nemlig tillade sig at opfatte sig selv som stående uden for *ummaen*, med mindre han vil gå i rette med Muhammed. Er 1,3 milliarder mennesker med fælles identifikationsgrundlag en forfulgt minoritet, hvis man tager globale briller på?

Det er naturligvis vrøvl. Systemets folk definerede begreberne ud fra deres egen virkelige synsvinkel, og dermed afslørede de sig selv. Udsagnet om minoriteterne afslører jo, at systemets folk, trods deres forsikringer om det modsatte, har et reelt udgangspunkt, der er bestemt og begrænset af, i hvilken kultur de har rod. Havde de jo nemlig virkelig favnet hele Verden, ville de selvfølgelig have set *ummaen* i den sammenhæng. Smart tøj og slesk tale gør ikke en verdensmand af en hjemmeføding. Ikke fordi der er noget galt i at være en hjemmeføding. Det er fornægtelsen, der sætter det naragtige, ikke herkomsten.

Tomas Kierstein

Der er gået kuk i terminologierne for systemet, fordi det bygger på et gigantisk selvbedrag. Dets arkitekter har aldrig tænkt sig selv med, hvorfor de har glemt, at de også har de begrænsninger, som alle andre mennesker har. Dets repræsentanter anerkender ingen regler for saglighed. De sætter deres egne regler. Det er de simpelthen nødt til. Prøv at bemærke diverse debatter. Når nogen f.eks. taler om danskhed og sammenhængskraft, reagerer systemets fortalere med at latterliggøre og tale om f.eks. »stokroseromantik«. Når en eller anden nøgtern videnskabsmand derimod fremlægger tal for de økonomiske og demografiske konsekvenser af den muslimske indvandring, kan man se og høre de samme personer svare igen med drivende sentimentale enkeltsager om flygtningebørn i asylcentre.

På kort sigt giver det selvfølgelig det trængte system kunstigt åndedræt. På længere sigt er kortslutningen fatal for systemet selv, fordi det forhindrer det i at erkende, hvem der er dets virkelige fjender. Systemet og de lovreligiøse har nemlig et enkelt fælles paradigme. Det er ikke et sædelighedens paradigme, men den nøgne magts: lovens uimodsigelighed og hellighed. Systemet er dermed uenige med os vestligt orienterede om lovens uimodsigelighed, mens det er uenig med de lovreligiøse om lovens indhold.

I sit forsøg på at ville favne alle er systemet blevet et misfoster, der hverken passer til den ene eller den anden. Det duer derfor mindst af alle til at være øvrighed i det, som det selv ivrigt arbejder hen imod, nemlig et multikulturelt samfund. Det er for lidt af det ene for den ene, og for meget af det andet for den anden. Systemet er derfor godt på vej til at blive ingens øvrighed og alles nar. Systemets påstand om selvberoenhed er den faktor, der har drevet det til at male sig op i et hjørne, hvor det nu sidder og messer om værdier, mens det hver eneste dag bliver endnu mere magtesløs, end det var dagen før.

Systemets magtesløshed vil drive dets tilhængere ud i mere og mere rasende forsøg på at defamere dem, det anser for dets farligste modstandere. Det er os, Vestens egne folk og kristenheden som helhed. Det farlige ved os er, at vor uenighed med systemet, om lovens stilling, er et anslag mod systemets magt. Uenigheden med de lovreligiøse drejer sig om indholdet, om de succeskriterier,

Systemet i muddergrøften

hvor systemet bilder sig ind at have så meget objektiv ret, at det nok skal få »de ædle vilde« overbevist.

For di systemet vil gabe over to væsensforskellige kulturer, vil dets reaktioner på trusler blive mere og mere irrationelle og virkelighedsfjerne. Det vil blive mere og mere »Goddag mand.... økseskaft.«

Som Churchill bemærkede om Chamberlain: »Han kunne vælge mellem vanære og krig. Han valgte vanæren, men fik krigen alligevel!«

Den, der i dag påpeger bestræbelser på at skabe totalitær ensrettelse, udnævnes af systemet til at være den undertrykkende part. Samtidig søger systemet at opretholde illusionen om sin selvberoenhed ved at forsøge at købe dets fjenders gunst med det eneste middel, det egentlig kender: skattepenge. Dermed styrker det sine fjender, fordi det derved eliminerer de praktiske problemer, som fjendernes tankegods giver dem, nemlig den manglende dynamik.

Fjenderne hjælpes derved kunstigt til at opretholde magtstrukturer, der ellers ville være kollapsede. Hvorfor skulle de lovreligiøse nemlig gribe i egen kulturelle barm, hvis der er et system, der er forrykt nok til at fjerne medaljens bagside? Det giver fanatiske imamer og andre mørkemænd kronede dage, hvor de må fremstå for deres menige trosfæller som de rene troldmænd. Hvis man nemlig er dum nok til at støtte sine fjender, så må man da være forhekset.

Systemet bryster sig af disse sine bestræbelser på både at afvæbne dets egne forsvarere og styrke dets fjender. Systemet er som en sminket nar, der står på rækkerkærren og skærmer bødlen, imens han råber »pøbel!« efter dem, der prøver at befri ham. Hvis ikke det var så alvorligt, var det til at få latterkrampe af at tænke på.

Der er dog endnu en mulighed. Systemet kan degenerere til rent, altomfattende tyranni. Måske vælger dets repræsentanter at give fanden i alle bortforklaringer og vende sig mod de lovreligiøse i samme omfang som mod os. Dets tankegods indeholder faktisk muligheden for at legitimere en sådan politik. Det følger af den principielle enighed med de lovreligiøse om lovens rolle.

Tomas Kierstein

Tilbage er der kun at konstatere, at systemet har fejlet. Dets arkitekter troede og tror at vide, hvad der tjener mennesket bedst, i den helt ultimative betydning af udsagnet. De tog fejl og tager stadig fejl. De tog det første spadestik til systemets egen grav. Eller måske ville det være mere passende at sige: det første skridt tilbage mod muddergrøften. Det var det, konen i muddergrøften gjorde, i eventyret af samme navn, da hun ikke ville nøjes med at være pave, men ville være Vorherre. Det er nemlig ensbetydende med at ville være både sin egen og alle andres forudsætning.

Fornægter man sit udgangspunkt, kommer man til at fornægte sig selv. »Thi mennesket lever ikke af brød alene...!«